

Sygn. akt I UK 130/17

POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z odwołania Z. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.
o prawo do emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 czerwca 2017 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 1 grudnia 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 1 grudnia 2016 r. oddalił apelację wnioskodawcy Z. K. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. z dnia 27 lipca 2016 r. oddalającego odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w C. z dnia 17 maja 2016 r. odmawiającej przyznania mu prawa do wcześniejszej emerytury.

Sądy obydwu instancji uznały odwołanie wnioskodawcy za bezzasadne ponieważ wnioskodawca nie udowodnił wymaganego do przyznania wnioskowanego świadczenia okresu składkowego i nieskładkowego wynoszącego co najmniej 25 lat, a jedynie 21 lat, 5 miesięcy i 3 dni okresów składkowych i nieskładkowych liczonych od dnia 1 sierpnia 1977 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. W ocenie Sądu drugiej instancji w przypadku wnioskodawcy nie zachodzi jakakolwiek

podstawa dla rozpatrzenia jego wniosku emerytalnego ze względu na poszanowanie zasady ochrony praw nabytych na podstawie prawa emerytalnego obowiązującego do dnia 31 grudnia 2008 r. z uwagi na niespełnienie wszystkich warunków powstania prawa (stażu i wieku) przed dniem 1 stycznia 1999 r.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił naruszenie art. 186 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 887 ze zm., dalej ustawa emerytalna) przez niezastosowanie w sytuacji gdy rozpatrzenie wniosku emerytalnego winno nastąpić z uwzględnieniem ochrony praw nabytych, bowiem zgodnie z tym przepisem prawo do świadczenia zachowają osoby, które przed wejściem w życie ustawy spełniały wszystkie warunki do ich uzyskania na podstawie dotychczasowych przepisów.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na jej oczywistą zasadność polegającą na pominięciu w procesie orzekania zasady ochrony praw nabytych wynikającej z art. 186 ust. 3 ustawy emerytalnej i przyjęciu, że w przypadku wnioskodawcy nie zachodzi jakkolwiek podstawa dla rozpatrzenia jego wniosku emerytalnego z uwzględnieniem powyższej zasady z uwagi na niespełnienie wszystkich warunków powstania prawa przed dniem 1 stycznia 1999 r.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy zgodnie z żądaniem apelacji, ewentualnie o uchylenie kontestowanego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie na rzecz skarżącego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego udzielonego z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła być przyjęta do rozpoznania, ponieważ skarżący nie spełnił jednego z bezwzględnie obowiązujących warunków nabycia emerytury w niższym wieku emerytalnym 60 lat z tytułu co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych przepracowanych do 1 stycznia 1999 r., bo w tym terminie nie legitymował się drugim obligatoryjnym warunkiem nabycia prawa do wcześniejszej emerytury w postaci co najmniej 25 letniego stażu okresów

składowych i nieskładowych (art. 32 w związku z art. 184 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej z 17 grudnia 1998 r.). Zgodnie z jej art. 184, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego - między innymi w art. 32 (niższym niż określony w art. 27 pkt 1), jeżeli w dniu wejścia w życie tej ustawy, tj. 1 stycznia 1999 r. osiągnęli: 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz 2) okres składowy i nieskładowy, o którym mowa w art. 27. Tymczasem w dniu 1 stycznia 1999 r. skarżący nie legitymował się co najmniej 25 lat stażem okresów składowych i nieskładowych obligatoryjnie koniecznym do nabycia emerytury w związku z pracą w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przez dzień wejścia w życie ustawy.

Skarżący bezpodstawnie powołuje się na zasadę praw nabytych na podstawie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. już dlatego, że w okresie bezpośredniego obowiązywania tego aktu prawnego wydanego na podstawie poprzedniej ustawy emerytalnej z 1982 r., tj. do końca 1998 r. nie osiągnął wieku emerytalnego 60 lat dla mężczyzn ze względu na urodzenie w dniu 11 maja 1956 r., ani nie mógł osiągnąć i spełnić tego warunku w czasie zatrudnienia lub w ciągu 5 lat od jego ustania, gdyż 1 stycznia 1999 r. był w wieku 32 lat. W konsekwencji oczywiście chybione i bezpodstawne okazało się kasacyjne twierdzenie skarżącego, że nabył prawo do spornego świadczenia na podstawie wymienionego rozporządzenia, które przestało bezpośrednio obowiązywać z dniem wejścia w życie ustawy emerytalnej z 1998 r., pozostając w statusie prawnym „dotychczasowych przepisów” w rozumieniu art. 32 ust. 4 lub art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej z 1998 r. Skoro zatem w dniu 1 stycznia 1999 r. skarżący nie przepracował i nie osiągnął co najmniej 25 lat okresów składowych i nieskładowych, to nie przysługuje mu sporna emerytura, choćby do tego dnia przepracował co najmniej 15 lat w szczególnych warunkach zatrudnienia. Na tę negatywną ocenę nie mogły wpłynąć sygnalizowane w osobistym piśmie skarżącego do Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2017 r. jego krańcowo trudna sytuacja życiowa, wysokie zadłużenie, możliwość utraty mieszkania ani związane z

tym myśli samobójcze - ze względu na ściśle bezwzględnie obowiązujące wymagania konieczne do nabycia spornych uprawnień emerytalnych według imperatywnych przepisów prawa ubezpieczeń społecznych.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.